

În cauza **Bisir și Tulus c. Moldovei**, reclamantii, Svetlana și Ivan Bisir, și Elena Ivan și Tulus, sunt două cupluri căsătorite care locuiesc în Chișinău.

La 3 iunie 2005, cuplurile erau la o petrecere de nuntă, când soții reclamanti au fost reținuți de polițiști mascați. Ofițerii de poliție i-au informat că au fost arestați sub suspiciunea de falsificare a unui contract și sustragerea în proporții deosebit de mari a unor sume de bani de la o companie terță. Mai târziu în acea noapte, între miezul nopții și aproximativ 3 dimineața, ofițerii de poliție mascați au percheziționat domiciliile reclamantilor. În octombrie 2005, instanțele judecătorești naționale au respins plângerile înaintate de către Svetlana Bisir și Tulus Elena ca nefondate.

La câteva zile după arestare, Procuratura a emis un comunicat de presă în care i-au prezentat pe cei doi reclamanti deținuți ca membri ai unei bande criminale.

Instanțele judecătorești naționale au prelungit detenția celor doi de mai multe ori făcând trimitere la gravitatea infracțiunii de care reclamantii erau suspectați și/ sau obstrucționarea mersului justiției. Reclamantii au contestat, fără succes, detenția sa.

Unul dintre reclamantii deținuți, Ivan Bisir, a fost transportat, de câteva ori, la spitalul din penitenciar ca urmare a grevei foamei și a unor probleme de sănătate. El a fost, de asemenea, examinat de mai multe ori de către medici independenți, unul dintre care a recomandat o intervenție chirurgicală.

Al doilea reclamant, Ivan Tulus, a fost deținut timp de 53 zile în regim de izolare într-o celulă care, potrivit acestuia, a fost slab luminată, în rezultatul căreia el a pierdut cel puțin 10% din vederile sale.

La 6 septembrie 2005, în timp ce Ivan Bisir se afla în spitalul penitenciarul, celula sa a fost percheziționată de către ofițerii de poliție.

Când domnul Bisir a întrebat despre motivele percheziției, el a pretins că a fost lovit cu pumnii și târât pe coridorul închisorii. De asemenea, el și-a pierdut de mai multe ori conștiința. Evenimentele descrise au fost confirmate în scris de către un alt deținut, cu care reclamantul se afla într-o celulă.

Versiunea Guvernului despre cele întâmplate a fost că leziunile domnului Bisir au fost fie auto-provocate sau au apărut în urma căderii. Ivan Bisir s-a plâns procurorului privind relele tratamente.

Două rapoarte medicale, din 7 și 29 septembrie 2005, au confirmat că reclamantul a avut mai multe vânătăi și zgârieturi pe tot corpul, și au concluzionat că este posibil că acestea au apărut în urma loviturilor din 6 septembrie 2005.

O instituție de medicină legală, întrebată, ulterior, dacă leziunile ar fi putut fi auto-provocate sau în rezultatul unei căderi, a răspuns în aceeași zi - 09 februarie 2006 - că ar fi fost posibil.

Plângerea domnului Bisir despre relele tratamente a fost în cele din urmă respinsă, motivele fiind bazate pe avizul medico-legal precum că leziunile au fost rezultatul unei căderi.

În octombrie 2006, a fost încetată urmărirea penală împotriva lui Ivan Bisir și Ivan Tulus pentru lipsă de probe.

Bazându-se pe articolele 3, 5 (dreptul la libertate și siguranță), 6 §2, 8 și 13 (dreptul la un recurs efectiv), reclamantii s-au plâns de condițiile în care au fost deținuți, de lipsa de îngrijiri medicale, maltratarea lui Ivan Bisir, ilegalitatea detenției lor,

ilegalitatea perchezițiilor, emiterea unui comunicat de presă, prezentându-i drept infractori, precum și lipsa unei căi de atac eficiente în ceea ce privește plângerile lor în temeiul articolelor 5 și 8.

Curtea a notat că Ivan Bisir a fost rănit la 6 septembrie 2005. În timp ce părțile au convenit că el totuși avea zgârieturi și vânătăi pe tot corpul la momentul respectiv, nu erau de acord cu privire la cauza apariției lor.

Curtea a notat că leziunile au fost în concordanță cu versiunea evenimentelor prezentate de dl Bisir și a declarațiilor persoanei deținute în aceeași celulă cu dânsul, nici unul dintre ei nefiind interogat în timpul urmăririi penale autoritățile moldovenești.

Guvernul și-a bazat concluziile în totalitate pe declarațiile ofițerilor de poliție și nu au reușit să ofere o explicație plauzibilă pentru apariția acestor leziuni.

Prin urmare, domnul Bisir a fost rănit de către polițiști, contrar art. 3 CEDO.

Curtea a considerat în continuare că a existat o violare a articolului 3 CEDO, deoarece nu a fost efectuată o anchetă efectivă pentru relele tratamente.

Percheziția domiciliilor reclamantilor au fost efectuată pe timp de noapte. Codul de procedură penală al Republicii Moldova, interzice percheziția domiciliului pe timp de noapte, decât numai în cazuri excepționale. Având în vedere că Guvernul nu a susținut că acest caz a fost excepțional, percheziția a fost una ilegală.

Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 8 CEDO în ceea ce o privește pe Svetlana Bisir și Elena Țuluș. Curtea a respins restul pretențiilor reclamantilor.

Primul și al doilea reclamant au solicitat EUR 30,000 fiecare cu titlu de prejudiciu moral, al treilea și al patrulea reclamant au solicitat EUR 10,000 fiecare cu titlu de prejudiciu moral și EUR 34,373 cu titlu de costuri și cheltuieli.

Curtea a acordat reclamantului Ivan Bisir EUR 15,000 cu titlu de prejudiciu moral, Svetlanei Bisir și Elenei Țuluș câte EUR 1,200 cu titlu de prejudiciu moral și EUR 1,200 cu titlu de costuri și cheltuieli.

În fața Curții, reclamantii au fost reprezentați de către V. Oltu și D.I. Straisteanu, avocați din Chișinău.